

(สำเนา)

ประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
เรื่อง การจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ และเงินสำรอง
สำหรับค่าสินไหมทดแทนของบริษัทประกันวินาศภัย

พ.ศ. 2553

โดยที่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 บัญญัติให้คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และสัดส่วนการจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ และเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 23 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ประกอบกับมติที่ประชุมคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ครั้งที่ 12/2552 เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2552 คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ออกประกาศไว้ ดังนี้

ข้อ 1 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2553 เป็นต้นไป

ข้อ 2 ในประกาศนี้

“รายได้จากการลงทุนค้างรับ” หมายความว่า

- (1) ดอกเบี้ยที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระจากพันธบัตร หุ้นกู้ ตั๋วเงิน หรือเงินฝากธนาคาร
- (2) เงินปันผลค้างรับจากหุ้นและหน่วยลงทุนไม่เกินสี่สิบห้าวันนับจากวันที่ประกาศจ่าย

ข้อ 3 เงินสำรองประกันภัยที่บริษัทจัดสรรไว้ตามประกาศนี้ ประกอบด้วยเงินสด พันธบัตรรัฐบาลไทย เงินฝากกระแสรายวัน รายได้จากการลงทุนค้างรับ รายได้ค้างรับจากการขายหลักทรัพย์ไม่เกินห้าวันนับจากวันที่ขาย หรือสินทรัพย์ลงทุนประกอบธุรกิจอื่นของบริษัทตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย ซึ่งต้องปราศจากภาระผูกพัน เว้นแต่ภาระผูกพัน ดังต่อไปนี้

- (1) การซื้อขายหรือมีฐานะอนุพันธ์ที่ได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียน
- (2) การทำธุรกรรมยืมและให้ยืมหลักทรัพย์
- (3) การทำธุรกรรมซื้อหรือขายหลักทรัพย์โดยมีสัญญาขายหรือสัญญาซื้อคืน

กรณีตาม (2) และ (3) ให้นำเฉพาะส่วนที่บันทึกเป็นสินทรัพย์ของบริษัทประกันวินาศภัยตามมาตรฐานการบัญชีเท่านั้น การประเมินราคาสินทรัพย์ตามวรรคหนึ่ง ให้ถือราคาประเมินสินทรัพย์และหนี้สินตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย และให้ใช้จำนวนที่มีอยู่ ณ วันทำการสุดท้ายของแต่ละเดือน

ข้อ 4 ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ของกรมธรรม์ประกันภัยที่ยังมีความผูกพันอยู่จากเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (Net Written Premium) ตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้

(1) การประกันภัยขนส่งเฉพาะเที่ยว ให้จัดสรรไว้เต็มจำนวนในรอบเก้าสิบวันนับจากวันที่กรมธรรม์ประกันภัยเริ่มมีผลคุ้มครอง

(2) การประกันภัยอุบัติเหตุการเดินทาง ที่มีระยะเวลาความคุ้มครองสูงสุดไม่เกินหกเดือน ให้จัดสรรไว้เต็มจำนวนในรอบสามสิบวันนับจากวันที่กรมธรรม์ประกันภัยเริ่มมีผลคุ้มครอง

(3) การประกันภัยประเภทอื่น นอกจาก (1) และ (2) ให้จัดสรรไว้ไม่น้อยกว่าจำนวนที่คำนวณได้จากวิธีเฉลี่ยรายเดือน (วิธี $1/24^{\text{th}}$ system) หรือวิธีอื่นใดที่มีความถูกต้องแม่นยำกว่า (เช่น วิธี $1/365^{\text{th}}$ system)

ข้อ 5 ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยต่อ ในกรณีที่บริษัทเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ สำหรับการเอาประกันภัยต่อโดยวิธีทำสัญญาล่วงหน้า (Treaty Reinsurance) ตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้

(1) การเอาประกันภัยต่อโดยวิธีทำสัญญาล่วงหน้าประเภทกำหนดสัดส่วนแน่นอน (Proportional Treaty Reinsurance) ให้จัดสรรโดยหักจากเบี้ยประกันภัยต่อไม่น้อยกว่าจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัยต่อของบริษัท และให้ปรับปรุง ณ สิ้นปีปฏิทินหรือสิ้นปีสัญญาประกันภัยต่อจากเบี้ยประกันภัยต่อ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4

(2) การเอาประกันภัยต่อโดยวิธีทำสัญญาล่วงหน้าประเภทไม่กำหนดสัดส่วนแน่นอน (Non-proportional Treaty Reinsurance) ทุกประเภทของการประกันวินาศภัย บริษัทไม่ต้องจัดสรรจากเบี้ยประกันภัยต่อ

ข้อ 6 ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยต่อ ในกรณีที่บริษัทเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ สำหรับการเอาประกันภัยต่อเฉพาะราย (Facultative Reinsurance) ประเภทกลุ่มธุรกิจการบินพาณิชย์ กลุ่มธุรกิจปิโตรเคมี กลุ่มธุรกิจพลังงาน โครงการขนาดใหญ่ที่ได้สัมปทานจากรัฐ กลุ่มธุรกิจการเกษตร ภัยก่อการร้าย ที่มีจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อตั้งแต่สิบล้านบาทขึ้นไป ตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้

(1) เบี้ยประกันภัยต่อในส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อน้อยกว่าสิบล้านบาท ให้จัดสรรตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4

(2) เบี้ยประกันภัยต่อในส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อตั้งแต่สี่ร้อยล้านบาทขึ้นไป ให้จัดสรรตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้

(ก) เบี้ยประกันภัยต่อในส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ ที่ได้รับอันดับความน่าเชื่อถือ AAA หรือเทียบเท่า ให้จัดสรรไว้ร้อยละหกของจำนวนที่คำนวณได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4

(ข) เบี้ยประกันภัยต่อในส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ ที่ได้รับอันดับความน่าเชื่อถือ AA+ AA AA- หรือเทียบเท่า ให้จัดสรรไว้ร้อยละเจ็ดของจำนวนที่คำนวณได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4

(ค) เบี้ยประกันภัยต่อในส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ ที่ได้รับอันดับความน่าเชื่อถือ A+ A A- หรือเทียบเท่า ให้จัดสรรไว้ร้อยละแปดของจำนวนที่คำนวณได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4

(ง) เบี้ยประกันภัยต่อในส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ ที่ได้รับอันดับความน่าเชื่อถือต่ำกว่า A- หรือไม่ได้รับการจัดอันดับ ให้จัดสรรไว้เต็มจำนวนที่คำนวณได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4

ในกรณีที่มีการกำหนดเงินหลักประกันไว้ในสัญญาประกันภัยต่อ ให้หักจำนวนเงินหลักประกันออกจากจำนวนเงินสำรองที่ต้องจัดสรรตามวรรคหนึ่งได้

การจัดอันดับความน่าเชื่อถือตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดย Standard & Poor's Moody's AM Best Fitch หรือสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถืออื่นที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยยอมรับ

ข้อ 7 ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยต่อ ในกรณีที่บริษัทเอาประกันภัยต่อกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ สำหรับการเอาประกันภัยต่อเฉพาะรายทุกประเภท ที่มีจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อต่ำกว่าสี่ร้อยล้านบาท หรือการเอาประกันภัยต่อเฉพาะรายประเภทอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในข้อ 6 ที่มีจำนวนเงินเอาประกันภัยต่อตั้งแต่สี่ร้อยล้านบาทขึ้นไป ให้จัดสรรไว้ไม่น้อยกว่าจำนวนที่คำนวณได้จากเบี้ยประกันภัยต่อ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในข้อ 4 หักด้วยจำนวนเงินหลักประกันตามที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัยต่อ

ข้อ 8 ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทน ตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ได้ตกลงจำนวนค่าสินไหมทดแทนไว้แล้ว ให้จัดสรรไว้ไม่น้อยกว่าจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ได้ตกลงไว้แล้วนั้น

(2) ในกรณีที่ยังไม่ได้ตกลงจำนวนค่าสินไหมทดแทน ให้จัดสรรไว้ตามค่าประมาณการของจำนวนค่าสินไหมทดแทนในแต่ละรายการ หรือให้จัดสรรไว้ด้วยวิธีการทางสถิติและประสบการณ์จริงของบริษัท

(3) ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นแล้ว แต่ยังไม่ได้รายงานให้บริษัททราบ (Incurred but not reported claims) ให้จัดสรรไว้ไม่น้อยกว่าที่คำนวณได้ด้วยวิธีการ Chain Ladder หรือวิธีการทางคณิตศาสตร์ประกันภัยอื่นที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล หักด้วยจำนวนที่จัดสรรไว้ตาม (1) และ (2) แต่ต้องไม่น้อยกว่าร้อยละสองจุดห้าของเบี้ยประกันภัยรับสุทธิรวมทุกประเภทย้อนหลังสิบสองเดือน

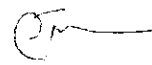
ข้อ 9 การคำนวณเงินสำรองประกันภัยตามประกาศฉบับนี้ บริษัทจะต้องจัดให้มีนักคณิตศาสตร์ประกันภัยรับรองการคำนวณ การแสดงข้อมูล วิธีการ และผลการคำนวณ โดยละเอียดในรายงานประจำปีการคำนวณความรับผิดชอบตามกฎหมายประกันภัยที่บริษัทต้องส่งต่อคณะกรรมการตามความในมาตรา 50/2 แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551

ข้อ 10 การจัดสรรเงินสำรองตามประกาศฉบับนี้ ให้เป็นไปตามสัดส่วนและระยะเวลา ดังต่อไปนี้

(1) ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2553 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2553 ให้บริษัทจัดสรรเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละเก้าสิบของจำนวนที่ต้องจัดสรร

(2) ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554 เป็นต้นไป ให้บริษัทจัดสรรเต็มจำนวนของจำนวนที่ต้องจัดสรร

ประกาศ ณ วันที่ 4 มิ.ย. 2553

(นายสittิชัย ลิ้มพงศ์พันธุ์)

ปลัดกระทรวงการคลัง

ประธานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย